

IZZIV ADVENTNEGA ČASA

Pripravil: p. Viljem LOVŠE

Vsak izmed nas doživlja, da je oddaljen. Najprej od Boga, potem od sebe ter tudi od drugih in stvarstva. V tem smo si vsi podobni. A ne le v tem. Še bolj smo si podobni v tem, da nam je On vsem blizu. On je edini, ki ni oddaljen. On namreč že dela v vsakem človeku. Zavedajmo se tega kar dela On, Bog z nami! Adventni evangeliji (Mr 13, 33-37; Mr 1, 1-8; Jn 1, 6-8. 19-28; Lk 1, 26-38) tako spet usmerijo našo pozornost na veliko dragocenost in dostojanstvo človeka v Božji roki. Ko se tega ponovno zavedamo, v nas privrejo na dan velika pričakovanja, da bi bili božje bivališče in bi živeli iz tega, da smo Njemu dragoceni. Dal nam je oblast, da iz podarjenega življenja naredimo hvaležen odgovor na dar. Kdo torej smo? Komu želimo pripadati? Oziroma komu v resnici znotraj sebe pripadamo? Od tega notranjega sogovornika je odvisno, kam gre naše življenje in življenje naših otrok. On nas zajame v naših ranah, bolečinah, razočaranjih in trpljenju. Edini resnični in pravi sogovornik – Bog – nas vabi k čuječnosti in budnosti, naj ne izgubimo njegove Besede in s tem svoje dragocenosti, ki nam jo zagotavlja z učlovečenjem. Od znotraj se dotakne tudi vseh naših aktualnih življenjskih vprašanj: religije zdravja - hrana, mode – zunanost, lestvice vrednot – mesto in puščava, strahu pred smrtjo, nesmisla sebične spolnosti, obsedenosti s politiko in oblastjo, strahu pred nosečnostjo in lastnimi potomci.

Prva adventna nedelja nas opozarja: »Ne veste, kdaj pride čas!« Želi nam pomagati, da se na začetku adventa ozremo na svoje življenje kot celoto. Zato nam najprej govori o smrti. Z vidika smrti je najboljši razgled na celotno pot življenja. Bog nam želi posredovati mir, da se iz oči v oči s smrtjo ne bomo prepuščali paniki ali jo po nepotrebnem banalizirali. Smrt je namreč učiteljica življenjske modrosti: memento mori. Po današnji prevladujoči zahodni kulturi smrti nas verjetno Bog želi učiti prav celovitega pogleda nase in na druge iz Njegovega gledišča.

Na drugo adventno nedeljo smo postavljeni pred lik preroka Janeza Krstnika. Bog nam govori po znamenjih. Njegovo prvo znamenje je Janez Krstnik, izzivalec prevladujoče miselnosti in kulture takratnega in današnjega časa. On kaže Boga, ki ni diktator niti moralni nadzornik. Ni policaj, ki čaka, da narediš prekršek in te potem mastno kaznuje. Bog je vzgojitelj. Naše življenje je del zgodovine odrešenja, ki je vzgojni proces s postopnostjo razvoja in rasti. Bog nas tako pripravlja na razodetje in izročitev samega sebe. Prvo Janezovo izzivanje je v tem, da živi v puščavi, ne v mestu. S tem kaže, da je kraj smrti mesto in ne puščava. Kritizira mestno lestvico samo odreševalnih vrednot.

Izziva nas s svojo obleko iz kamelje dlake. Pod vprašaj postavlja smisel današnje visoke mode in naš odnos do obleke. Ali so manekenke in manekeni res ideal pravega človeka? Ali naj bomo takšni? Ali je res vse v obleki? Slovenci tekmujejo v oblačenju in nevoščljivosti. Na dan vseh svetih na grobovih pokažemo drugim svoj oblačilni »prestizž«. Za obleko in avto zapravimo ogromno denarja. Krstnik kult obleke zavrne. Izziva nas tudi glede hrane. Jedel je kobilice in med. Ogabno. Jedel je naravno prehrano. V prehranjevanju smo danes žrtve panike in nasilja. Prehrambni preroki na račun religije zdravja in naše naivnosti dobro služijo. Strah za lastno zdravje je postal civilizacijska travma. Strah pred okužbo in obsedenost s sterilnostjo in čistočo sta nas potegnili v brezštevne alergije.

Krstnikovo četrto preroško in zelo močno izzivanje je samskost. S tem, kakor Jezus in Esseni, kaže na svet, ki prihaja. Tudi naše sodobnike samskost in celibat motita in mučita. Vse je usmerjeno v spolnost, kot sredstvo za sebični užitek. Nekateri jo priporočajo kot univerzalno terapijo za vse vrste psiholoških in duhovnih problemov. Samskost je zaradi kraljestva, ki pride, močan izziv današnji kulturi. Samski smo zato, ker bomo vsi stali sami pred Bogom.

Tretja adventna nedelja pokaže odziv na Krstnikovo izzivalno preroštvo. Kaže nam, kako deluje oblast, ki se je ob Janezu vznemirila. Ker mora vedno nadzirati, se tudi današnja oblast še vedno vznemirja, če ne nadzoruje simbolov. Politika in oblast se nam v Sloveniji zdita najpomembnejši temi. Politika dobiva mitične razsežnosti. »Z božjo pomočjo bom zmagali« pravijo nekateri. Zmaga na volitvah izgleda kakor zmaga nad hudičem. Tudi mnogi duhovniki se preveč identificirajo s politiko. Verska institucija in religija se preroka boji in ga ne sprejme, ker je do nje kritičen. Postavlja mu religiozna vprašanja. »Če nisi znotraj našega katekizma, si vprašljiv«. Religija je sociološka oblika in pojav. Krščanstvo ni le religija, uporablja pa to sociološko obliko. Je pa mnogo več kot religija.

S tretjo adventno nedeljo se tako konča moški del adventne preroške drže: Janez Krstnik. On nas izziva z besedo, z življenjem v puščavi ter svojo fizično pojavo. Izziva nas, da bi nam pomagal usmeriti pogled iz smrti na življenje, iz strahu zase na Očeta in našega Gospoda. Drugi princip preroštva je ženski – Božja Mati Marija. Predstavi nam ga zadnja adventna nedelja.

Četrta nedelja nas povabi v ženski princip adventnega pričakovanja in kristjanove preroške drže: Marijo. Adventna podoba nosečnosti je najlepša podoba žene. »Da Vincijeva šifra« trdi, da krščanstvo žensko zatira (knjiga si izmišlja nekakšno »sveto ženskost«, ki je v resnici prostitucija, občevanje z njo, na oltarju ali v krsti, pa predstavlja kot višek stika z Bogom). Marija je prva emancipirana ženska – sama stoji pred Bogom in je njegova sogovornica. Ne potrebuje niti sistema, niti moškega. Kot nosečnica je uresničena žena.

Naša zahodna neoliberalno kapitalistična civilizacija se prav nosečnice najbolj boji. Ta namreč ni koristna »Kapitalu« (z manj ali nič otroki žena namreč več dela, več zapravlja in več vlaga v trgovino in obstoječi sistem). Otrok je torej največja grožnja neoliberalnemu kapitalizmu (grožnja do sedaj ni uspela niti socializmu niti komunizmu, niti fevdalizmu niti sužnje lastništvu). Potrošniški kapitalizem ustvarja absurdno kulturo smrti, ki je neplodna. Njena spolnost je sterilna in užitkarska, popredmetena in razčlovečujoča. Vse je erotizirano, a spolnost je neplodna. Je spolnost za smrt in ne za življenje. Inflacija kulturnih simoblov ves čas trobi o ljubezni, a skoraj nihče je ne zna več živeti in ne vemo, kdo je.

Marija je prerokinja za naš čas. Sprejme izziv nosečnosti in »nerazumevanje svojega delodajalca«.

Ona izpove vero in tako premaga Evin strah pred smrtjo, nesmisel, sterilnost in izginotje. Izpoved njene vere je vrhunec in dopolnitev Krstnikovega preroštva. Ona premaga strah pred Bogom in sočlovekom – bratom in sestro. Ni fanatična, ampak hoče pojasnila. Razmišlja s svojo glavo. Upošteva svoj strah in negotovost, a ne postane njuna žrtev.

V Ljubljani poteka filmski festival »V imenu očeta«. Laična kultura išče odsotnega očeta, s katerim bi se človek tudi stepel. Navijači so proti očetu, oblasti in državi. Iščejo očeta in ga hkrati sovražijo. Ali ni to tudi zato ker se očetje in matere obnašajo kot da so zgolj proizvajalci in potrošniki »Turbokapitalizma«? To je izhodišče za pričevanje in pogovor z laično humanistično kulturo smrti. Mladi danes nič več ne verjamejo v ideologije in stvari ne počno zaradi idej. Današnji življenjski slog je zgolj izražanje. Naši filmi govorijo o človeku, ki je sam in osamljen – izoliran – mit. Mlade je strah verjeti v karkoli. Vse je le igra. Vse se ruši. Je in hkrati ni. V imenu Očeta-Mame prav ta kultura smrti in oddaljenosti postaja kraj srečanja in vstajenja od mrtvih v Jezusu Kristusu, ki postane dete. Greh je priložnost. Jasli – tema, so kraj Božje bližine v naši oddaljenosti, kraj Božjega hrepenenja in poguma v naši zadušenosti s strahom zase, pred Bogom in drugimi. Z oznanjenjem Mariji nam zagotavlja, da je on v nas in za nas. Ni oddaljen. Naša dragocenost je v tem, da sprejmemo njegovo bližino. Da sprejmemo dejstvo, da smo v njem in njegovi. Nismo sami. Učlovečenje pokaže, da so vsi trenutki našega življenja dragoceni: težki in lepi, bolezen in zdravje, uspeh in neuspeh.